

Leto 1926/27

Marec

Pomlad zvoni . . .

Ali že poganja popje na veji, so zlezle že mačice-kosmačice na vrbe? Oj, marec, pozdravljamo te! Ne tli še roža na vrtu, in georgina še ne cvete, dragi deklíč; škrjanček še ne poje, in slavec še ne toži zvečer; ali zemlja, ljuba slovenska zemlja že diha pod tvojo nogo, deček, ti moje zdravje! Zemlja že diha pod tvojo nogo, vijolica diši, in spominčica zre vdano v nebo.

Pomlad zvoni, kaj ne čuješ? In vse priča božjo bit: to sinje, gladko nebo, od juga veter in misli človeških src, ki so svetle in dobre.

V tem lepem marcu slavimo tudi lep dan: god svetega Jožefa, zaščitnika in prijatelja mladine. Sveti Jožef je bil najlepši in naj-srečnejši mož med vsemi, ki jih je izvolil Bog. Ko je deviška Mati opolnoči položila Dete na slamico, je bil on prvi, ki ga je pozdravil in poljubil. Kako je bilo Jožefu tisto noč, ko je Dete prvič zajokalo, ko je Odrešenje sveta prvič stegnilo nebojlene ročice do njegovega lica! Potem ga je spremljal vso pot: ime mu je dal osmi dan, v tempelj k očiščevanju ga je spremil, pred Herodom je skríl malega Jezusa v Egipet, dvanajstletnega je s skrbjo iskal in našel med učenimi. O ti ponižni, skromni tesar nazareški! Mi bomo šele po mnogih težavah morali zaslužiti, da se nam razodene sladkost Svetlobe in Resnice, ti pa si živel kakor oče tesno in toplo s Sinom Večnega! Ti dobri, srečni tesar nazareški!

*

Ti, ki greš z menoj in se pogovarjava, kaj naj ti še dëm? V naših srcih je vse: ravna njiva in gozd zeleni, mrzli kamen in pusto šavje, mrtvi pesek in živi studenec. Mi, joj, mi smo revni ljudje: potujemo in iščemo doma . . .

Blagor njim, ki hodijo pravo pot!

A. Žužek.